

CATALUNYA RELIGIÓ

VERSIÓ EN PAPER | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 4 DE GENER DEL 2019 | Número 22

PÀG. 3 | JOSEP LLIGADAS

Dues peticions de Cap d'Any

PÀG. 5 | EDUARD IBÁÑEZ

Jornada Mundial de la Pau 2019: la bona política és al servei de la Pau

PÀG. 9 | INFORMACIÓ RELIGIOSA

Catalunya Religió consolida el projecte convertint-se en fundació

PÀG. 11 | ELS MÉS LLEGITS DE L'ANY

2018, entre el suport al papa i el "procés"

PÀG. 13 | VIDA RELIGIOSA

La Institució Teresiana celebra cent anys de presència a Catalunya

PÀG. 17 | OBITUARI

Juanjo Enrique-Tarancon, un home bo

PÀG. 19 | CARTA DE TAIZÉ

No oblidem l'hospitalitat!

PÀG. 24 | RELECTURA DEL 2019

Cristianisme i Justícia alerta dels núvols del pessimisme i l'autoritarisme

**Bon Any 2019 dels mercedaris,
800 anys per la llibertat de les persones | PÀG. 8**

PÒRTIC

Obrim el 2019 presentant la nova Fundació Catalunya Religió que a partir d'ara assumeix aquest projecte de comunicació. És una forma de visualitzar més clarament que Catalunya Religió és un projecte col·lectiu. Gràcies a tots els hi heu cregut. Amb vosaltres celebrarem els 10 anys el 2019.

SUMARI

3 Panoràmica

Dues peticions de Cap d'Any, per Josep Lligadas

La bona política és al servei de la Pau, per Eduard Ibáñez

8-26 Actualitat

Bon Any 2019 dels mercedaris, 800 anys per la llibertat de les persones
Catalunya Religió consolida el projecte convertint-se en fundació
2018, entre el suport al papa i el "procés"

La Institució Teresiana celebra cent anys de presència a Catalunya

Juanjo Enrique-Tarancon, un home bo

No oblidem l'hospitalitat! Carta de Taizé 2019

Cristianisme i Justícia alerta dels núvols del pessimisme i l'autoritarisme

27 Recull de premsa

'El Messies' de Händel a Lledoners - Teatre del pessebre - Les pèrdues de 13TV

28 Agenda

Tallers d'Oració - Homenatge a Lluís Duch - Centenari de la Institució Teresiana

29 La setmana a les xarxes

Dues peticions de Cap d'Any

Per Josep Lligadas
a *Una font que raja sempre*

Dues peticions adreçades a dos grups concrets de persones, una als bisbes i responsables diocesans, i l'altra als capellans i diaques, especialment els que van signar els manifestos de setembre de 2017 i novembre de 2018. Adverteixo d'entrada, però, que no són peticions referides a la situació política, sinó a la situació eclesial.

Les peticions sorgeixen de l'experiència reiterada de la progressiva situació de col·lapse que estem vivint als nostres bisbats davant la manca de capellans, una situació que he pogut tocar de prop al meu poble en aquestes darreres setmanes. No m'allargaré comentant les conseqüències que això té en la vida dels capellans mateixos, i en la vida del poble cristià, perquè em sembla que tots ho sabem prou, o com

a mínim ens ho podem imaginar sense gaire esforç. Em limitaré a fer, com he dit, dues peticions, a veure si a algú li semblen útils de cara a aquest 2019 que estem començant.

La primera petició d'adreça als bisbes i responsables pastorals diocesans. Crec que els cristians i cristianes de Catalunya ens mereixeríem que els responsables dels nostres bisbats s'asseguessin a parlar sobre com afrontar la situació actual. Ni que fos només per fer un document conjunt on digués que, efectivament, la situació és molt difícil i que no tenen gens clar per on tirar. Però dir alguna cosa, no quedar-se en aquest silenci que sona a desistiment i abandó. Recordo que fa ja un cert temps, parlant d'aquest tema amb un prohò de la nostra Església, ell em deia

que li feia la sensació que els bisbes pensen que, mentre siguin bisbes en actiu, podran anar trampejant la situació, i que quan es retirin els qui vinguin darrere ja entomaran el problema. No sé si aquest sentiment correspon o no a la realitat, però aquesta sensació d'inacció i d'inhibició crec que fa un mal considerable a tota l'Església. O sigui que demanaria, per favor, als responsables de l'Església, que siguin fidels a la tasca que tenen encomanada i afrontin aquest problema tan determinant.

I la segona petició s'adreça als capellans i diaques, especialment als signants dels manifestos sobre la situació política ca-

talana. Amics, jo us demanaria que, de la mateixa manera i amb la mateixa llibertat amb què heu manifestat les vostres opinions sobre la situació política, ho féssiu també sobre un tema que us afecta de molt més a prop, i sobre el qual teniu una responsabilitat molt més gran. Jo us demano que us atureu a reflexionar i a fer propostes sobre el tema de la manca de capellans a Catalunya, sobre l'ofec de les comunitats perquè, en l'actual sistema organitzatiu catòlic, sense capellans no és possible fer res, sobre la manca de celebració d'Eucaristia dominical a tantes comunitats, sobre les mancances greus en l'atenció a les persones, sobre la liqui-

dació d'iniciatives evangelitzadores, sobre la manca de presència cristiana en la societat... Us ho demano a vosaltres perquè la vostra veu, en aquest tema, és molt important, i si voleu podeu parlar amb llibertat, i podeu dir coses a fer que vagin més enllà d'administrar la decadència actual, i proposar canvis potser radicals en la manera de plantejar, per exemple, les candidatures al ministeri presbiteral, o en la manera de tenir-ho tot piramidalment organitzat entorn dels capellans.

Bon any 2019 a tothom!

Jornada Mundial de la Pau 2019: la bona política és al servei de la Pau

Per Eduard Ibáñez
a Apunts eticopolitics

L'1 de gener celebrem un any més la Jornada Mundial de la Pau, instituïda per **Pau VI** el 1967. Amb motiu d'aquesta Jornada, el **Papa Francesc** ha publicat el seu missatge anual adreçat a contribuir a la pau al món.

Enguany, el nucli central del missatge gira entorn la profunda vinculació entre activitat política i construcció de la pau. Aquest és un tema clàssic en el pensament social de l'Església, que ha tractat el mateix Papa Francesc en diverses ocasions i que també va ser un dels aspectes importants del seu Missatge per la Jornada Mundial de la Pau 2017, titulat "La no violència, un estil de política per la pau".

La vinculació entre pau i política és profunda, encara que no sempre evident per tots.

L'acció política té com a missió principal realitzar col·lectivament el bé comú, crear les condicions per a un futur just i digne per tothom i fer possible la pau. Per això "la bona política està al servei de la pau" i del "respecte i promoció dels drets humans".

En conseqüència, la política no és, com malauradament solen entendre molts, la mera actuació adreçada a la recerca, manteniment, gestió o increment del poder polític o d'altra mena. Tampoc no es pot reduir a la defensa dels interessos d'una determinada classe social o d'un grup familiar, ètnic, racial o religiós. La política certament busca la satisfacció de les necessitats i la millora de la pròpia ciutat o comunitat nacional o política, però no a costa, ni en oposició o en competència amb els altres grups humans, sinó

en el marc de la recerca conjunta del bé de tots, és a dir, tota la família humana.

La política tampoc no és òbviament la defensa dels interessos d'un partit o dels privilegiats d'una societat, ni tampoc el manteniment a tot preu de la unitat d'un Estat, ni l'acumulació de poder o de riquesa en mans d'alguns, ni és merament el manteniment de l'ordre o l'estatus quo (polític, religiós, econòmic o territorial). Malauradament, totes aquestes concepcions reduccionistes o directament esbiaixades, que veiem arreu, són la mentalitat subjacent en molts actors polítics, una mentalitat que s'expressa en una gestió immoral del poder, de vegades amb l'ús descarnat de la violència policial, judicial, militar o paramilitar, sovint contra grups i poblacions senceres.

La naturalesa ètica de la política

L'activitat política és tota una altra cosa. Això és el que el Missatge vol un cop més subratllar. La política és en realitat una acció moguda per l'amor a la col·lectivitat, un servei a la comunitat humana i, per tant, una acció adreçada a edificar la ciutadania i promoure el bé de tota la família humana. La política

és, doncs, la cura de la relació i la cooperació entre tots els grups, nacions i estats, en la seva diversitat de cultures i històries. És la protecció i promoció dels drets fonamentals de cada persona i de cada poble. És la cura de la Creació com l'àmbit de la vida humana, preservant-la de tota agressió, permetent el gaudi equitatiu de tots i el de les generacions futures. És la preocupació constant i preferencial per les persones i grups més vulnerables o que pateixen qualsevol mena de violència, injustícia, pobresa, discriminació o vulnerabilitat. Un servei d'escolta sincera a les persones, per tal de promoure els talents i les aspiracions de tothom, i donar suport a totes aquelles iniciatives que afavoreixen la confiança mútua, la solidaritat entre les persones i els grups. És per tot això que la bona política és una tasca tan gran, tan fonamental i tan noble que l'Església sovint i ara el mateix papa Francesc, la considera "forma eminent de caritat".

Aquesta veritable acció política, com ens recorda el Missatge, només es pot realitzar sobre la base de determinades virtuts humanes, com ara la justícia, l'equitat, el respecte mutu, la sinceritat, l'honestedat i la fidelitat. Quan aquestes virtuts fallen, la política so-

vint cau en determinats vicis, que malauradament són avui una autèntica xacra arreu del món, que debilita l'objectiu de la democràcia i la pau social. Uns vicis que ens recorda el papa Francesc: la corrupció en les seves diferents formes; la negació del dret o les normes comunitàries (que, com bé ha mostrat l'Església, no s'identifiquen necessàriament amb la llei positiva vigent, que pot ser pura imposició injusta), l'enriquiment il·legal; la justificació del poder mitjançant la violència o la "raó d'Estat"; la tendència a perpetuar-se en el poder; la xenofòbia i el racisme; el rebuig a cuidar la natura i l'explotació il·limitada dels recursos naturals; el menyspreu dels que han hagut d'exiliar-se. En aquests i altres casos, la política no solament no porta la pau, sinó que justament és instrument de violència, opressió, destrucció i injustícia. Podem dir, en aquest sentit, que la bona política porta la pau, mentre que els vicis de la política porten la destrucció i el sofriment.

Com denuncia també el missatge, la política traeix igualment la seva missió i es converteix en una amenaça quan afavoreix un clima de desconfiança basat en la por a l'altre o a l'estrany, en l'ansietat de perdre beneficis personals o en nacionalismes que

qüestionen la fraternitat, o bé quan pretén inútilment obtenir la pau mitjançant el simple equilibri de la força i la por, reduint els altres a mer objecte i negant-los la dignitat. Per això Francesc denuncia un cop més, com un constant *leit motiv* del seu pontificat, la proliferació incontrolada d'armes com contrària a la moral, així com el terror sobre poblacions senceres que les empeny a l'exili i els discursos polítics que culpabilitzen de tots el mals els migrants.

En definitiva, urgeix retornar a la política la seva dignitat, la seva alta missió i les seves virtuts, promovent el compromís polític de tots, cadascú en la mesura de les seves possibilitats, per fer possible la promoció del bé comú i la pau. Ajudar a descobrir i a viure que només la responsabilitat recíproca i la consciència d'interdependència i fraternitat entre els éssers humans poden fundar projectes polítics que facin possible la pau.

Aquest repte cal afrontar-lo de manera concreta i no amb simples discursos. Cal que objectivament creem els mitjans i els espais per reflexionar sobre el sentit i la forma del fer política en les nostres societats. Cal formar a les persones en la dignitat, sentit, la

missió i les virtuts de la política. No ens hem de limitar a fer "lluita" política, que ens pot portar a caure en les inèrcies que destrueixen la bona política, ni tampoc solament "ciència" política o periodisme polític, és a dir, simplement estudiar com és de fet avui la política, ja que pot suposar perpetuar-ne els seus vicis. El que cal és repensar la nostra manera de fer política, a fi d'enfortir, educar i formar en l'ètica de la política, en la noblesa, necessitat i serietat de la immensa tasca que és construir el bé comú i la pau. Afortunadament no en manquen els testimonis actuals i en la història, d'homes i dones que s'han compromès en la bona política. Aquest repte ètic i educatiu implica tots els estaments socials: la família, l'escola, les institucions acadèmiques, els partits polítics, les institucions religioses, els mitjans de comunicació...

Aquest objectiu de re-connectar la política amb el servei de la pau ens interpel·la molt directament als cristians. Com ens recorda el Missatge, la promoció de la pau és una tasca essencial per als cristians, perquè forma part fonamental de la missió que va confiar Jesús als seus deixebles: *"Quan entreu en una casa, digueu primer: pau en aquesta casa"* (Lc 10,5).

I és que la pau és element clau en el missatge i vida de Jesús mateix. Els evangelis ho reflecteixen explícitament en diferents moments. En el programa ètic del Discurs de la Muntanya, Jesús proclama: *"Feliços els qui treballen per la pau. Déu els anomenarà fills seus"* (Mt 5,9). En el seu discurs de comiat abans de ser lliurat a la mort assegura als seus deixebles: *"Us deixo la pau, us dono la meua pau"* (Jn 14, 27). I en aparèixer com a Ressuscitat davant d'ells, s'hi adreça també així: *"Pau a vosaltres"* (Lc 24,36). Per això, l'experiència del trobament amb Jesucrist i d'anunciar-lo al món sempre va acompanyada per la pau i porta pau.

Amb aquesta experiència, l'Església ha descobert que la pau no és merament una adquisició humana resultat merament de la intel·ligència o l'activisme social, sinó el fruit que s'esdevé en el procés, individual i col·lectiu, de conversió del cor i de l'ànima a la veritat de la pau. Com ha afirmat sempre el pensament social cristià, la pau és alhora un do de Déu que cal acollir i una tasca humana constant i inacabable, que ha de realitzar cada persona, cada grup i cada generació.

Bon Any 2019 dels mercedaris, 800 anys per la llibertat de les persones

L'any 1218, fa vuit segles, es funda a Barcelona l'Orde de la Mercè. Ho fa aleshores sant **Pere Nolasc** amb l'objectiu i missió de redimir els captius de l'època. Aquest any que just hem finalitzat la Família Mercedària ha estat de celebració, han celebrat vuit-cents anys d'història. Catalunya Religió felicita als lectors el nou 2019 amb el provincial dels mercedaris de la província d'Aragó, **José Juan Galve**.

Fa vuit segles l'Orde de la Mercè neix a partir de la inquietud d'un jove mercader barceloní. Una època amb molta gent captiva pels conflictes entre musulmans i cristians. Nolasc, el jove mercader, s'adona d'aquest drama i decideix posar-hi remei oferint-se ell a canvi dels captius. Neix així l'Orde de la Mercè, en un acte solemne a la catedral de Barcelona, amb la presència del bisbe de Barcelona, **Berenguer de Palau**, i del rei **Jaume I**.

Un orde marià que decideix adoptar l'hàbit blanc en senyal de devoció a la Mare de Déu i a qui els mercedaris anomenen encara avui com 'la seva mare'. El primer convent dels mercedaris es funda a Barcelona, on actualment es troba Capitània General. Amb la desamortització de Mendizábal perden tota aquella part i resta només per a ells l'església de la Mercè, avui ja basílica, adossada en aquell temps al convent. Aquest darrer any han tornat a fer-se càrrec de la gestió pastoral els mercedaris, han tornat de nou a casa seva, on l'Orde va néixer.

Cada any una personalitat desitja un bon any als lectors de Catalunya Religió: el **2012** va ser la ninotaire **Pilarín Bayés** a Vic; el **2013**, sor **Lucia Caram** a Manresa; el **2014** la música del Grup de Gospel dels maristes; el **2015** el bisbe **Joan Piris**, ho feia des dels pisos del seminari de Lleida; el **2016** ho va fer la comunitat parroquial de la parròquia Sant Francesc d'Assís de les Franqueses del Vallès, el **2017** el grup Kairoi vinculat als maristes, i el **2018** els promotors de la campanya **#TrencantFronteres**.

Catalunya Religió consolida el projecte convertint-se en fundació

(CR) El 2019 se celebraran els deu anys de l'inici de Catalunya Religió. Coincidint amb aquest aniversari el projecte es consolida amb la creació de la Fundació Catalunya Religió. A partir d'ara aquesta Fundació serà la responsable de la gestió del projecte.

El 2009 l'Associació Cercle d'Estudis Conciliars va impulsar Catalunya Religió, un projecte de comunicació que des del primer dia ha tingut el suport de diverses congregacions religioses i institucions diocesanes de Catalunya. Aquesta associació va iniciar fa més d'un any la seva conversió en fundació. Amb aquesta transformació, la Fundació Catalunya Religió continua el treball de l'Associació Cercle d'Estudis Conciliars i segueix com a titular de tots els actius, passius i compromisos adquirits per l'Associació.

Una fundació és una figura jurídica que garanteix que els seus ingressos, actius econòmics i totes les activitats que porta a terme estiguin destinats a la seva finalitat fundacional. Alhora, exigeix més transparència en la seva gestió, sota el control del Protectorat de Fundacions de la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, des del 2019, la forma jurídica de Fundació permetrà que totes les aportacions a Catalunya Religió puguin acollir-se a les desgravacions fiscals previstes legalment per donatius. Els qui feu aportacions anuals a Catalunya Religió rebreu properament més informació perquè us pugueu acollir a aquests avantatges fiscals. A més de les donacions dels lectors que feu possible aquest projecte, actualment Catalunya Religió es financia a través

de les aportacions de les entitats i congregacions religioses que hi donen suport, de publicitat i patrocinis, i de subvencions de concurrència pública.

Foment de la presència pública del fet religiós

Els estatuts de la Fundació Catalunya Religió fixen com a finalitat primera “el foment de la presència pública del fet religiós en general i, en particular, del cristianisme” i de tots aquells “esdeveniments que es considerin rellevants sobre les confessions, entitats, institucions i tradicions religioses presents a Catalunya”. Això es concreta en difondre “l'impacte social de les religions en favor del bé comú, el pluralisme religiós, la llibertat religiosa, la convivència

entre les religions, el diàleg interreligiós, les relacions entre els poders públics i les confessions religioses i les polítiques públiques sobre el fet religiós”.

També són objectius de la Fundació “la defensa i promoció del dret humà a la llibertat religiosa” i “l'estudi, la recerca i la difusió sobre la història, funció social, dimensions, característiques, influència i evolució del fet religiós”.

Atenent a aquestes finalitats, la Fundació té a partir d'ara la responsabilitat d'aconseguir i gestionar els recursos econòmics que fan possible Catalunya Religió com a mitjà de difusió de l'actualitat religiosa a Catalunya. També pot promoure altres iniciatives que responguin a aquestes finalitats.

La Fundació Catalunya Religió està **inscrita** al Registre de Fundacions de la Generalitat de Catalunya amb el número 3088 com a fundació benèfica de tipus cultural. El **patronat** està format per set laics. L'advocat **Eduard Ibàñez** és el president, la periodista **Míriam Díez** és la vicepresidenta, i els vocals són **Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles i Anna Vilà. Jordi Llisterra** és el secretari del patronat. Les persones que formen part del patronat són els responsables de la gestió de l'entitat que sempre ha d'atendre les finalitats fundacionals.

2018, entre el suport al papa i el “procés”

Els continguts més llegits de Catalunya Religió durant el 2018, **continuen** focalitzats en la implicació eclesial en el moment polític que viu el país. Aquest any, també ha tingut especial seguiment el papa **Francesc** i els intents per entorpir les seves reformes.

L'article més llegit de l'any està escrit des de la presó de Lledoners, una **reflexió** de Nadal d'**Oriol Junqueras**. Tot seguit se situa el primer pronunciament conjunt dels bisbes catalans després de les eleccions del 21D, quan el febrer **demanaven** una “solució justa”, i la carta de capellans de més de 300 clergues catalans **adreçant-se** a l'Església espanyola aquest novembre.

El papa Francesc torna a marcar l'agenda. El quart article més llegit de l'any és el **resum**

de la seva Exhortació Apostòlica *Gaudete et Exsultate* sobre la santedat publicada a l'abril. I en cinquè lloc el reportatge sobre les motivacions de fons dels atacs **contra el papa** des de l'integritisme eclesial i l'editorial de Catalunya Religió **en suport** al papa Francesc.

D'altra banda, també se situen entre els més llegits **l'entrevista** al periodista **Xavier Grasset** i **l'aportació** de **David Jou** arran de la mort de l'astrofísic **Stephen Hawking**.

Com cada any recordem els personatges del món religiós que ens han deixat durant el 2018. Un record pel teòleg **Josep Maria Rovira Belloso**, per l'activista i capellà **Josep Dalmau**, l'intel·lectual i monjo de Montserrat **Lluís Duch**, i el lluitador **Jau-me Botey**.

Són els obituaris més llegits de l'any que se sumen al record de l'exdegà de la Facultat de Teologia **Joan Busquets**, l'expert en pastoral familiar **Manuel Claret**, el fundador de *Catalunya Cristiana* **Francesc Mal-**

gosa, el biblista **Javier Velasco**, el jesuïta i arquitecte **Enric Comas** i el jesuïta de l'Observatori de l'Ebre **Luis Felipe**, el franciscà **Josep Costa**, el marista **Valerià Simón**, els claretians **Joan Sidera** i **Jaume Vergés**,

el monjo de Montserrat **Alexandre Olivar** i els capellans **Josep Escòs** i **Joan Mora**.

REDACCIÓ -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

La Institució Teresiana celebra cent anys de presència a Catalunya

L'any 1919 al carrer Ample de Barcelona es posa en marxa oficialment el primer projecte de la **Institució Teresiana a Catalunya**. Es fa a través de l'Acadèmia que, tot i haver començat l'any 1918 en ple moment de la grip a la ciutat, funciona a ple rendiment el mes de gener de l'any següent, ara fa cent anys.

Una Acadèmia femenina singular que era al mateix temps internat i que concretava una proposta pedagògica innovadora segell de la Institució. La Institució, fundada pel sacerdot originari de Linares, **Pedro Poveda**, és avui una Associació Internacional de Laics integrada per homes i dones que tiren endavant la proposta de Poveda en quatre continents.

Fa ja un segle que a Catalunya la Institució Teresiana té presència. Amb la posada en marxa oficialment de l'Acadèmia comença una missió que **avui dia** compta a casa nostra amb presència a Barcelona, a través de **l'escola Arrels**, el moviment de joves **Acit Jove**, la **comunitat Passatge**, la Fundació Viarany amb **diversos projectes**, i la **ONG InteRed**.

Una pedagogia innovadora

Cent anys enrere el bisbe **Enric Reig** estava formant l'Associació Escolar Femenina. Era per a dones, estudiants, catòliques de Barcelona, per poder fer xarxa, però comptava amb molts pocs efectius. Un amic de Poveda, **Don Fernando**, va plantejar ales-

hores la possibilitat de fer a Barcelona una acadèmia. Orientada a la formació de mestres, des d'un començament es veu ja una pedagogia diferent. "Es plantejava com un centre per preparar la dona, amb una educació integral, una educació que fos complement i integració de tots els aspectes que una bona formació hauria de tenir", explica **Margarita Bartolomé**, catedràtica jubilada de la Universitat de Barcelona i membre de la Institució Teresiana.

Una formació innovadora que tenia algunes característiques pròpies. Una d'elles era la importància de l'obertura al medi. Bartolomé detalla que es demanava, per exemple, que cada mes la directora i una altra persona fessin un informe de com anava la biblioteca, o els actes de visites de catedràtics d'universitat que feien xerrades allà, a mode de dietari. "Impressiona veure la quantitat de visites i excursions que es feien allà", afirma.

Una cultura àmplia i diversa que feia que la dona s'inclogués dins la societat. "Poveda deia que d'aquesta forma, en el contacte d'opinions, en l'aprenentatge cooperatiu,

durant les xerrades i visites, s'ajudava a l'estudi de la dona i proporcionaven una visió més global de la realitat i a la vegada les comprometia amb la realitat social on eren". També cada setmana una de les alumnes havia de donar una xerrada a les seves companyes sobre algun tema. "El lema de Poveda de Fe i Ciència era fonamental", la recerca científica, el gust per la lectura, el buscar diverses fonts.

Hi ha un acte fonamental que planteja la innovació d'aquesta Acadèmia. Una de les primeres directores, **Carmen Artiaga**, va organitzar un certamen literari amb les quatre escoles normals que ja hi havien i que va tenir la participació de fins a catorze entitats civils, religioses, culturals i polítiques. "Un acte que mereix especial relleu perquè va comportar teixir una xarxa pedagògica a Barcelona i donar-se a conèixer". També va ser el moment en què totes les professores i alumnes de l'acadèmia es van inscriure en l'Associació que havia format el bisbe Reig, l'Associació Escolar Femenina.

Una altra de les característiques fonamentals de l'Acadèmia era la vida de família. "Era

un grup petit, tot era familiar, i un dels elements de relleu en la pedagogia d'aquestes acadèmies era la relació entre professorat i alumnat, que havia de ser una relació informal, la que es dona en les famílies". Diu Poveda, "jo vull que la vida dels interns sigui com la de les famílies, plena d'afecte". Tot el plantejament era senzill, natural, on la gent havia de treballar en petits equips, amb participació de la vida de l'acadèmia, i amb petites ocupacions.

Responent a les necessitats de l'època

L'Acadèmia va funcionar fins l'any 1936 que la van tancar. Anteriorment, l'any 1933 es va obrir la Casa de la Mestre. Dos pisos que acollien estudiants universitàries de Magisteri. Posteriorment inclús allà es van preparar oposicions, amb molt èxit. Tot això es paralitza amb la Guerra Civil, i es reprèn al gener de 1939.

Uns anys abans del 33, l'any 1926 es posa en marxa el Centre Passatge a Barcelona, un lloc ple d'actes culturals que tenien molta assistència de públic. Dos anys més tard, l'any 1928, es forma un col·legi previ a l'escola nor-

Centenari de la Institució Teresiana a Barcelona.

100 anys
Institució Teresiana
a Catalunya

La Institució Teresiana es complau en invitar-vos a l'acte inaugural de la celebració dels cent anys de presència a Catalunya.

Divendres, 11 de gener 2019 a les 18,30h

CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
Auditori
c/ Montalegre 5, Barcelona

it

Institució Teresiana Catalunya. Tf: 93 352 8222
itcatalunya@gmail.com · www.institucioteresiana.cat

Al curs 1918-19, al carrer Ample, al costat de la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, es va iniciar la presència de la Institució Teresiana a Barcelona.

INTERVINDRAN

Margarita Bartolomé Pina

Una Acadèmia singular: un estil de vida i de presència

Carmina Gómez Pérez

L'horitzó d'una Acció Socio-Cultural

Mª Dolores Valencia Gracia

Una comunitat educativa amb vocació transformadora

mal, amb primària diríem ara, i també amb secundària. L'any 1939 es formalitza com a Colegio Femenino amb primària i batxillerat, fins als anys seixanta quan el batxillerat passa a Tres Torres per manca d'espai.

L'any 1950 es posa en marxa el Col·legi Major Santa Eulàlia, fins l'any 1972, situat al Passatge Mercader. Aquest col·legi tenia una tasca social i evangelitzadora molt important al barri del Somorostro. De fet

la Margarita hi va assistir a aquesta escola i recorda la tasca social que s'hi feia.

Paral·lelament, el rectorat de la Universitat de Barcelona encomana a la Institució Teresiana la gestió, per a vint anys, del Col·legi Major Montserrat. "Es va crear en aquell moment i va ser molt important perquè tenia un centenar d'alumnes, era gros, un col·legi que estava molt integrat dins la ciutat, amb un cor molt important, i on es feien

obres de teatre i moltes activitats culturals que sempre estaven obertes".

Després de vint anys s'acaba la gestió i la Institució veu la necessitat de continuar amb la gent universitària. "Es continua la tasca a la Llar Montserrat que tornava a ser molt semblant al Col·legi Major Santa Eulàlia", situat on és ara la seu de la Universitat Oberta de Catalunya, al barri del Tibidabo. "Va ser un lloc familiar i amb molta relació amb les alumnes que hi havia".

Es va pensar aleshores una alternativa de projectes, en ple canvi de costums universitaris. Els estudiants optaven llavors per compartir pisos i no estar-se a una residència. Va néixer així un projecte universitari amb la Universitat, el d'oferir crèdits interessants pels estudiants. Van llogar dos pisos al carrer Hospital per veure la possibilitat d'una altra dinàmica. Això va durar uns anys, fins l'any 2005.

"Els projectes de la Institució sempre han volgut respondre a les necessitats urgents que anaven sorgint". És el cas així de la presència de la Institució al barri del Congrés

de Barcelona. L'any 1952 es va celebrar el Congrés Eucarístic a la ciutat. Un dels fruits del congrés va ser la creació d'un barri a Barcelona. L'Església aleshores va encomanar als Germans de La Salle i a la Institució Teresiana la formació no només dels nens sinó també de les famílies del barri. Es van crear dos projectes. Una residència per a oficinistes, dones que treballaven a les empreses i que necessitaven un lloc on residir. I la creació del Col·legi Arrels l'any 1957, que va ser referent en renovació pedagògica, implantant d'inici l'educació personalitzada i la introducció de la matemàtica moderna.

Ser sal dins la societat

Aquell tret tan important d'innovació que va suposar la primera acadèmia del 1919 s'ha anat repetint en altres activitats de la

Institució. Als anys setanta el Centre Passatge canvia completament perquè es troba que hi ha un ensenyament reglat però que encara falta una dimensió més humanitzadora, que obri portes a la cultura. Això ja es feia als centres de lleure i a les parròquies però només orientat cap als infants. Es va plantejar aleshores la dimensió sociocultural com un element important. "Es deia en aquell moment animació sociocultural, ara no volem parlar d'aquest terme perquè ara ha quedat reduït a una altra cosa". El que volia el Centre Passatge era fer teoria i pràctica de l'animació sociocultural, alimentada per una comunitat de fe, "ser sal dins la societat", afirma Bartolomé.

O també fent presència a l'Escolania de Montserrat, on la Institució Teresiana ha treballat del 1981 fins al 2014. Una pedago-

gia integradora que enguany celebra cent anys de presència a Catalunya i que avui a casa nostra es tradueix també amb el treball amb la immigració, amb els menors no acompanyats, amb els infants amb risc, i sobretot fent xarxa. "Sempre anem al mateix, a una educació integral i que s'obre lliurement a la fe".

El centenari de la Institució Teresiana dona el tret de sortida l'11 de gener amb **un acte** al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, i amb una exposició al febrer a la llibreria Claret que serà un repàs de les propagandes de la primera Acadèmia.

El pare Bausset amb el qui va ser alcalde de Borriana i Juanjo Enrique-Tarancon.

Juanjo Enrique-Tarancon, un home bo

L'amic **Juanjo Enrique-Tarancon** ens ha deixat. Se n'ha anat amb discreció, ell que era una persona senzilla. Ja feia temps que sabia que Juanjo tenia una malaltia greu que ell ha portat amb enteresa i amb esperança. Fa uns dies li vaig enviar la felicitació de Nadal, com feia cada any, i sé per la seua esposa **Vicen**, que Juanjo la tenia al costat d'on estava. Hi havia entre nosaltres una amistat degut a l'admiració que els dos teníem pel cardenal **Vicent Enrique Tarancon**.

Juanjo era un home bo que sempre va estar al costat del cardenal, fent-li de xofer i fins i tot protegint-lo en moments difícils per al cardenal de Borriana, sobretot durant la Transició quan l'extremadreta cridava amb ràbia: "Tarancon al paredón".

Juanjo, amb una prejubilació que li permetia estar al costat de son "tio", com ell ca-

rinyosament l'anomenava, va acompanyar el cardenal en els seus desplaçaments. I va ser en morir Tarancon, el novembre de 1994, que Juanjo va guardar i difondre el llegat del cardenal. La il·lusió de Juanjo era que tot el que ell tenia del cardenal, estiguera a Borriana, al Museu Tarancon, construït per l'ajuntament de la capital de la Plana Baixa. Però malgrat que l'edifici estava fet, no va ser així. I no per culpa de l'ajuntament. Per això Juanjo, cansat d'esperar un lloc digne per al llegat del cardenal, cedí aquest immens tresor a la parròquia Maria Auxiliadora de Borriana.

Del llegat del cardenal, que Juanjo va custodiar amb veneració, la part més important és la del seu arxiu, amb cartes i altres documents de gran importància.

Lèxit del centenari del naixement del cardenal Tarancon, inaugurat el maig de

2007, va ser degut en gran part a l'interès i a la tenacitat de Juanjo (i de **Jordi Bort**) que posà a disposició de l'ajuntament de Borriana el llegat del cardenal i que va ser exposat en una mostra que l'ajuntament va fer. Va ser en aquesta exposició, el novembre de 2007, on vaig conèixer Juanjo i on va començar una amistat de la qual sempre m'he sentit molt honorat.

Juanjo i jo ens hem vam vore diverses vegades, tant a Borriana, com també a l'Alcúdia i a Montserrat, ja que va voler que al nostre monestir microfilmàrem l'arxiu del cardenal Tarancon, per tal de tindre una documentació tan valuosa.

Juanjo sempre va tindre un orgull sa per la figura i l'obra de son "tio", poc recordat per la majoria dels bisbes espanyols. En una entrevista que li feren, Juanjo es dolia del tracte de l'Església espanyola per la figura del cardenal de la Transició. Juanjo, un home educat i alhora sincer, sense pèls a la llengua, deia: "El cardenal Tarancon va

estar uns anys una miqueta oblidat, més que per la gent, pels d'ell. La nova Conferència Episcopal que va eixir després d'ell i de Don **Gabino Díaz Merchan**, era una miqueta més a la dreta, més conservadors".

Juanjo, amb més raó que un sant afirmava en relació als bisbes que foren ordenats després de deixar Tarancon la presidència de la Conferència: "Creien menys que Tarancon en l'aplicació del Vaticà II". I continuava Juanjo: "Tarancon va ser una miqueta oblidat, per això molts bisbes després de 50 anys del Concili, encara no ho han acabat d'entendre".

En la Miscel·lània que l'ajuntament de Borriana dedicà al cardenal Tarancon i que coordinà Vicent Rios, l'aleshores alcalde, **J. R. Calpe**, destacà "la innegable rellevància de l'actuació de Tarancon" i lamentà, amb raó, el fet que "no totes les institucions donaren a la commemoració la importància que nosaltres enteníem que havia de tindre". Com deia molt encerta-

dament J. R. Calpe, "hem tingut una certa amarguesa en comprovar que els temps actuals no estan impregnats de l'esperit taranconià" i per això, "sense l'impuls de la societat borriana, aquest Centenari hauria quedar apartat de l'agenda de les administracions públiques, entitats i jerarquia eclesiàstica, que començaren a sepultar-lo en un injust oblit".

Com va dir l'any passat l'alcalde de Borriana, **M. Josep Safont**, el cardenal Tarancon va ser "un referent d'una forma d'actuar socialment i d'entendre l'Església. Per això la seua obra i llegat segueix vigent".

Ja seria hora, com a homenatge a Juanjo que tant va treballar per fer-ho realitat, que s'inaugurara el Museu Cardenal Tarancon, amb el valuós llegat que el nebot del cardenal, Juanjo Enrique-Tarancon guardà amb tanta estima i que va voler deixar a la ciutat.

No oblidem l'hospitalitat! Carta de Taizé 2019

Publiquem la versió catalana de la Carta de Taizé 2019, del germà Alois, amb motiu de la trobada que s'ha celebrat aquest Cap d'Any a la ciutat de Madrid.

No oblidem l'hospitalitat!

«No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.» (Hebreus 13,2)

Com un fil conductor de les trobades de joves, el pelegrinatge de confiança, iniciat a Taizé ja fa diverses dècades, continua avui en tots els continents.

En cada una d'aquestes trobades, l'experiència de l'hospitalitat és una de les que més

marquen, tant als joves que hi participen com a aquells que obren la seva porta.

L'agost passat, vam mesurar una vegada més el valor de l'hospitalitat a Hong Kong, durant una trobada de joves de molts països d'Àsia i d'altres països, inclosos de països que han estat en conflicte entre ells, i per als quals les ferides de la història demanen una guarició.

Entre aquests joves, 700 provenien de diverses províncies de la Xina continental. La presència de joves de tants països i la seva acollida en les famílies de Hong Kong han estat un signe d'esperança. Sovint en petites minories en les societats en ràpida transformació, els joves cristians asiàtics

busquen extreure la seva força de la fe en Crist i en la fraternitat en l'Església.

A partir de la trobada europea de Madrid i al llarg de l'any 2019, a Taizé, a Beirut, a Ciutat del Cap i a altres llocs, aprofundirem diverses dimensions de l'hospitalitat. Les propostes que segueixen estan arrelades en la fe, conviden els cristians a descobrir en Déu la font de l'hospitalitat. Aquesta ens porta a qüestionar la imatge que ens fem de Déu: ell mai no exclou, ell acull cada un.

Amb els meus germans, veiem que l'experiència de l'hospitalitat implica tant els cristians de diferents Esglésies, com els creients d'altres religions i els no creients.

Enmig de les dificultats actuals, quan sembla que sovint la desconfiança guanya terreny, tindrem, tots junts, el coratge de viure l'hospitalitat i, per tant, fer créixer la confiança?

Primera proposta

Descobrim en Déu la font de l'hospitalitat

Des del començament de l'univers, Déu treballa misteriosament. Aquesta convicció

està en el cor dels relats poètics de la creació al començament de la Bíblia. El que Déu porta a l'existència, ell ho mira i ho beneeix: veu la bondat de tota la creació. Tot l'univers és profundament estimat per Déu.

A vegades entenem tan poc de Déu, però nosaltres podem avançar amb aquesta confiança: ell desitja la nostra felicitat, ell ens acull a tots, sense cap condició prèvia. Déu mateix és la font de l'hospitalitat.

Més encara, a través de Crist, Déu ha arribat a esdevenir un de nosaltres, per conduir i acollir la humanitat prop d'ell. Aquesta hospitalitat de Déu respecte a nosaltres toca les profunditats de l'ànima: va més enllà i desborda totes les fronteres humanes.

– Davant dels perills que pesen sobre el nostre temps, som presos pel desànim? Per mantenir viva l'esperança, exercitem el nostre esperit de sorpresa: portem al nostre voltant una mirada que discerneix el que pot ser admirat.

– Sols o amb altres, llegim la Bíblia, començant pels Evangelis que narren la

història de Jesús. Potser no ho comprenquem tot de seguida, de vegades serà necessària una aportació de coneixements. Anar junts a la Bíblia com a una font ens fa créixer en la confiança en Déu.

El fill que havia marxat va tornar i «se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.» (Lc 15,20)

– Aquesta paràbola narrada en **Lluc 15, 11-32**, què m'ensenya sobre l'hospitalitat de Déu?

Segona proposta

Estem atents a la presència de Crist en les nostres vides

Si Déu ens fa el do de la seva hospitalitat, amb la nostra resposta lliure ella esdevé una veritable comunió amb ell. A través de Jesús, sabem que Déu és amor: ell ens ofereix la seva amistat. Humilment, Crist s'acosta a la nostra porta i hi truca. Com un pobre, confia i espera a canvi la nostra hospitalitat. Si algú li obre la porta, ell entrarà.

Amb una pregària ben simple, li donem accés al nostre cor. Així, fins i tot quan sentim molt poc la seva presència, Crist ve a habitar en nosaltres.

– Preguar en una església, fins i tot un breu moment; guardar un temps gratuït, a la tarda o al matí, per confiar la nostra jornada a Déu... Heus aquí el que ens construeix interiorment, en el temps. Recordar la presència de Crist també ens allibera de les nostres pors -la por d'altres persones, el temor de no ser a l'alçada, la inquietud davant d'un futur incert.

– Quan tenim poc temps, parlem a Crist de nosaltres mateixos i dels altres -propers o llunyans-, en poques paraules, com en un alè. Diguem-li el que vivim i que no sempre comprenem. Una paraula bíblica ens podria acompanyar durant tot el dia.

Crist ressuscitat diu: *«Mira, soc a la porta i truoco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi.»* (Apocalipsi 3,20)

– Què m'ajuda a escoltar Crist? Què significa per a mi *«obrir-li la porta»*?

Tercera proposta **Acollim els nostres dons i també els nostres límits**

Déu ho acull tot de nosaltres; nosaltres podem al nostre torn acceptar-nos a nosaltres mateixos, tal com som. Aquí comença el camí de la guarició que tots necessitem. Lloem Déu pels nostres dons. Acollim també les nostres fragilitats com una porta a través de la qual Déu entra en nosaltres. Per acompanyar-nos més enllà, per portar-nos a un canvi de vida, ell espera que primer siguem acollidors envers nosaltres mateixos.

L'acceptació dels nostres límits no ens fa passius davant les injustícies, la violència, l'explotació dels éssers humans. Al contrari, acceptar els nostres límits ens pot donar la força per lluitar amb un cor reconciliat. L'Esperit Sant, foc amagat en el més íntim de nosaltres mateixos, transforma de mica en mica el que en nosaltres i al nostre voltant s'oposa a la vida.

– Per descobrir els nostres dons i acceptar els nostres límits, busquem una persona de confiança que ens escolti amb bondat, que ens ajudi a créixer en la vida i en la fe.

– En la nostra pregària, guardem un lloc a la lloança. Ella unifica la nostra existència. La pregària cantada junts és irremplaçable, continua després ressonant en els nostres cors.

«Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc mansueta i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.» (Mateu 11,28-30)

– De quina càrrega i de quin repòs parla Jesús? Què puc aprendre posant-me en la seva escola?

Quarta proposta **Trobem en l'Església un lloc d'amistat**

Per compartir amb altres la nostra confiança en Déu, necessitem llocs on trobar no

només alguns amics ben coneguts sinó una amistat que s'estengui a aquells que són diferents de nosaltres.

Les parròquies i les comunitats locals tenen la vocació de reunir una diversitat de generacions i d'orígens socials o culturals. Hi ha un tresor d'amistat, de vegades massa amagat, a fer fructificar. Si cada Església local fos com una família acollidora, on nosaltres podem ser nosaltres mateixos, amb els nostres dubtes i les nostres preguntes, sense temor de ser jutjats...

L'Església és troba allà on bufa l'Esperit Sant, arreu on resplendeix l'amistat de Crist. En alguns països del Sud, petites comunitats eclesials de base assumeixen un gran compromís pels altres, en el seu barri o en el seu poble. Seran una font d'inspiració en altres països?

– Retrobem-nos amb altres regularment, en la pregària i el compartir, però també recolzem la vida de la comunitat cristiana més gran que hi ha en la nostra ciutat o el nostre poble. El nostre petit grup estarà atent, per exemple, als qui

venen a la celebració dominical sense conèixer-hi ningú?

– Crist vol reunir en una sola comunió tots aquells que l'estimen i el segueixen, més enllà de les seves pertinences confessionals. L'hospitalitat compartida és un camí d'unitat. Convidem amb més freqüència a una pregària comuna els qui ens envolten i que expressen la seva fe d'una manera diferent.

A la creu, just abans de morir, Jesús va veure la seva mare i, al seu costat, el deixeble que estimava. *«Digué a la seva mare: "Dona, aquí tens el teu fill." Després digué al deixeble: "Aquí tens la teva mare." I d'aleshores ençà, el deixeble la va acollir a casa seva.»* (Joan 19,25-27)

– Al peu de la creu, una nova família neix de la voluntat mateixa de Jesús. Com viure avui aquesta fraternitat?

Cinquena proposta **Exercim una hospitalitat generosa**

L'hospitalitat de Déu respecte a nosaltres

és una crida: rebem els altres, no com ens agradaria que fossin, sinó com són; acceptem ser acollits per ells a la seva manera, no a la nostra.

– Esdevinguem dones i homes d'acollida, prenent temps per escoltar algú, convidant-lo a la nostra taula, apropant-nos a una persona desemparada, tenint una paraula amable per als qui ens trobem...

– Davant el gran desafiament plantejat per les migracions, cerquem com l'hospitalitat pot esdevenir una oportunitat no només per a aquells que són acollits, sinó també per als qui acullen. Les trobades de persona a persona són indispensables: escoltar la història d'un migrant, d'un refugiat. Trobar els qui venen d'altres llocs també ens permetrà comprendre millor les nostres arrels i aprofundir la nostra identitat.

– Tinguem cura de la terra. Aquest meravellós planeta és la nostra casa comuna. Custodiem-la hospitalària, també per a les generacions futures. Revisem la

nostra forma de vida, fem tot el possible per aturar l'explotació desconsiderada dels recursos, lluitem contra les diverses formes de contaminació i la disminució de la biodiversitat. Sent solidaris amb la creació, descobrirem la joia que se'n deriva.

Jesús diu: *«Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.»* (Mateu 25,40)

«Sempre us he mostrat que convé de treballar per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre".» (Fets 20,35)

- Quan ja he fet l'experiència que hi ha felicitat en donar?
- Sóc conscient que també jo he de rebre alguna cosa dels altres?

GERMÀ ALOIS DE TAIZÉ | [LLEGIR AL WEB](#) ⊕

Cristianisme i Justícia alerta dels núvols del pessimisme i l'autoritarisme

Si l'any passat el centre alertava del perillós ressorgiment de l'autoritarisme, durant l'últim any hem vist com es confirmava aquest pronòstic. La declaració que ha publicat Cristianisme i Justícia, i que és probablement una de les més dures dels últims anys, descriu una situació altament preocupant en què “la globalització de l'autoritarisme arreu del món ha ofegat l'esperança d'un progrés en la humanització de les nostres societats”.

Un optimisme i una confiança que s'han desplomat

Segons el centre, els esdeveniments dels últims anys han provocat la caiguda de la confiança i l'optimisme de l'últim mig segle. “Moguts pel projecte de construcció europea (...), creïem que els drets humans i la democràcia anirien estenent-se per tots els països i totes les cultures”, afirma el

text. “S'hi tenia una fe cega, com si la veritat i la raó tinguessin prou força elles mateixes per acabar imposant-se”.

Però des de començaments del segle XXI, alguns esdeveniments com la crisi econòmica, l'inici de la guerra de Síria o la proclamació d'Estat Islàmic han acabat provocant un ressorgiment de l'autoritarisme que es va estenent en diferents països. Les alarmes s'han disparat també a Espanya amb motiu de les eleccions andaluses.

“Es tracta”, diu el centre, “d'un autoritarisme cada vegada més sense complexos en la seva simbologia” i on “els polítics insulten i denigren des dels seus comptes de twitter o les seves declaracions públiques”. En aquest context, Cristianisme i Justícia denuncia tota temptació d'utilitzar el cristianisme com a argument per imposar models autoritaris, ja que sovint veiem

com aquests moviments fan servir signes cristians desproveint-los del seu significat profund, que no és cap altre que la denúncia de l'absolutització dels poders d'aquest món.

Núvols sobre l'Església de Francesc

L'Església liderada pel papa Francesc també es veu coberta pels núvols foscos de l'autoritarisme. Si la seva elecció com a bisbe de Roma va suposar una primavera eclesial i un retorn a la senzillesa de l'evangeli, les seves denúncies profètiques han generat l'oposició pública i confessada d'alguns grups eclesials.

Cristianisme i Justícia denuncia que “la dreta eclesial i la dreta econòmica s’han aliat per fer caure Francesc”, uns per frenar en sec l'obertura a uns certs col·lectius, i els altres per eradicar el seu profetisme en temes de justícia social.

“Una determinada extrema dreta eclesial afirma que combrega amb el subratllat de la misericòrdia de l'Evangelí però, en la pràctica, només si aquesta es manté en un

nivell genèric i abstracte”, per això “reacciona amb vehemència quan es tracta de concretar-la en col·lectius equivalents als de l'Evangelí: els pobres i marginats per les elits polítiques, econòmiques i religioses”, assegura la declaració.

Per Cristianisme i Justícia, estem davant la lluita entre dos paradigmes religiosos. Un que busca una Església elitista dels “purs”, “que es delecten en les seves capacitats per acumular mèrits” i, que paradoxalment, davant els casos d'abusos, amaguen aquesta vergonya per protegir la imatge de l'Església. I un altre que cerca un Déu evangèlic que és Amor, que desenvolupa la “cultura de la cura” especialment d'aquells que sembla que no hi siguin comptats, i que crida al món a un decreixement econòmic i a la cura del medi ambient.

Signes d'esperança

Tot i el to de gravetat i preocupació, la declaració de cap d'any de Cristianisme i Justícia també assenyala signes d'esperança. “Hi ha força esglésies cristianes que, davant el creixement de l'extrema dreta, de-

nuncien clarament la seva incompatibilitat amb l'Evangelí”, recorda.

Davant la dolorosa realitat dels escàndols de pederàstia a l'Església, el centre celebra la convocatòria per part del papa Francesc d'una reunió internacional el proper mes de febrer sobre aquest tema, així com les iniciatives de diferents congregacions religioses per elaborar protocols estrictes i revisar el passat.

També assenyala que moltes comunitats religioses i llars familiars s'han convertit en cases d'hospitalitat que acullen persones refugiades. I veu motius d'esperança en comunitats cristianes liderades per dones que van avançant en la seva progressiva normalització. Precisament el centre acaba de publicar un quadern dedicat al paper protagonista de les dones en els processos de canvi de la societat i l'Església. El seu títol és *Transformar l'Església i la societat en femení* i la seva autora és la teòloga brasilera **Maria Clara Lucchetti Bingemer**.

2.500 persones preguen amb Taizé a Barcelona

(CR) Plena de gom a gom. La Basílica de Santa Maria de Mar ha acollit aquest dijous al vespre unes dues mil cinc-centes persones per pregar junt amb la comunitat de Taizé. El germà **Alois** ha demanat practicar l'hospitalitat, tal com apunta en la **Carta de Taizé d'aquest 2019**. La convocatòria ha rebut una generosa resposta -amb gent dreta i asseguda a terra fent pregària també a les naus i capelles laterals- i arriba a Barcelona després de la Trobada Europea de Joves, celebrada a Madrid. L'elecció del lloc no ha estat casual. La comunitat de Taizé guarda molts vincles amb l'Església de Barcelona.

REDACCIÓ | [LLEGIR AL WEB](#) ⊕

Llums llargues per a la Inspecció Maria Auxiliadora dels Salesians

L'últim dia de la primera sessió del Capítol de la Inspecció Maria Auxiliadora dels Salesians s'ha caracteritzat pel seu enfocament sobre el present i futur de la inspecció. El pare Inspector, Ángel Asurmendi, ha convidat els germans a ser, abans de tot, fidels a Déu i al discerniment de la seva voluntat. Poc després ha afirmat: "Necessitem comunitats coherents, profètiques i sense nostàlgia del passat". I també: "Això no és una retirada a les nostres casernes d'hivern: no podem viure aquest procés sense esperança".

SALESIANS | [LLEGIR AL WEB](#) ⊕

Francesc: "La bona política està al servei de la pau"

Amb motiu de la 52a Jornada Mundial per la Pau, de l'1 de gener, el papa Francesc fa una aportació en un món que pateix encara escenaris de violència, vulneració de drets humans i conflictes armats. "Estem cridats a portar i anunciar la pau" com la bona notícia d'un futur en què cada ésser viu serà considerat "en la seva dignitat i els seus drets". També diu que "no hi ha pau sense confiança mútua" i assenjala a tots els ciutadans -i especialment els qui han rebut el mandat de protegir i governar- com a responsables per salvaguardar el dret i fomentar el diàleg entre els actors i diferents cultures.

JUSTÍCIA I PAU | [LLEGIR AL WEB](#) ⊕

1.300 persones al Dinar de Nadal de Sant Egidi

Dc, 26/12/2018 | TV3

TreceTV acumula 80 milions de pèrdues

Dj, 27/12/2018 | Dirconfidencial

El berguedà González-Costa obté un premi teatral amb una obra sobre el pessebre

Dv, 28/12/2018 | Regió 7

Milers de persones omplen l'entorn de Lledoners per compartir 'el Messies' de Händel amb els presos independentistes

Ds, 29/12/2018 | 324.cat

La Ruta per la Llengua posa una de les escultures del seu camí a Montserrat

Dg, 30/12/2018 | Regió7

La portalada de Ripoll, al centre d'un projecte europeu de música antiga

DI, 31/12/2018 | El Punt Avui

El Papa afirma que és millor no anar a l'Església que fer-ho i viure odiant als altres

Dc, 02/01/2019 | La Vanguardia

Roben del pessebre de Cadaqués el nen Jesús i després en posen un de joguina

Dj, 03/01/2019 | Diari de Girona

Dilluns 7 de gener

- **Mariologia, amb Núria Caüm.** Del 7 de gener a les 19 h al 18 de febrer a les 21:30 h. Organitza ISCREB. Salda d'actes de l'Hospital Benito Menni (Germanes Hospitalàries). Sant Boi de Llobregat.
- **Missa en memòria de Rosa Deulofeu.** De 19 a 20 h. Organitza Associació Rosa Deulofeu. Parròquia de Sant Agustí. Barcelona.

Dimarts 8 de gener

- **Exigències cristianes actuals, amb Monsenyor Salvador Giménez.** 17:30 h. Institut de Recerca i Estudis Religioses. Lleida.
- **Tallers d'Oració amb Francesc i Clara.** De 19:30 a 20:30 h. Organitza Família Franciscana de Catalunya. Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció. Barcelona.

Dimecres 9 de gener

- **Homenatge a Lluís Duch: El savi que va emparaular el món.** 19 h. Ateneu Barcelonès. Barcelona.
- **La saviesa dels dervixos sufís.** Del 9 de gener a les 19:30 h fins dimecres 20 de febrer a les 21 h. Institut d'Estudis Sufís. Barcelona.

Dijous 10 de gener

- **Jaume Angelats parlarà de Raimon Panikkar a la Facultat de Teologia.** De dijous 10 a les 10 fins dijous 24 a les 11:15 h. Facultat de Teologia de Catalunya. Barcelona.
- **Espiritualitat com a Qualitat Humana, per Marta Granés.** 19 h. CETR. Barcelona.
- **Qui va ser realment Jesús de Natzaret?** 19:45 h. Parròquia de Sant Antoni Maria Claret. Sant Boi de Llobregat.

Divendres 11 de gener

- **100 anys de la Institució Teresiana a Catalunya.** 18:30 h. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

Dissabte 12 de gener

- **Trobada Fraternal "Els joves i la vida cristiana".** Caputxins de Pompeia. Barcelona.
- **Filosofia i identitat als Balcans.** De 10 a 19 h. Organitza Escola Internacional de Filosofia Intercultural. Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri, Barcelona.
- **Dissabtes de pregària contemplativa.** De 10:30 a 17:30 h. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **Catalunya a l'Arxiu Secret del Vaticà, per Ramon Corts.** 11 h. Organitza Cristianisme al segle XXI. Sala d'actes de Cristianisme i Justícia. Barcelona.

- **Satsang amb Svami Satyananda Sarasvati.**

De 17:30 a 20:00 h. Organitza Advaitavidya. Kailash Ashram. L'Ametlla del Vallès.

- **Pregària de Taizé.** 21 h. Parròquia de Sant Pere Octavià. Sant Cugat del Vallès.

Diumenge 13 de gener

- **Murals divins.** 12:30 h. Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. Barcelona.
- **Cant Gregorià.** 18 h. Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Barcelona.
- **Concert de Nadal.** 18 h. Organitza Coral Noves Veus de Vinyols. Vinyols i els Arcs.
- **Pregària de Taizé.** 19 h. Parròquia de Santa Maria de Rubí.

FEDAC Salt
@FEDACSalt

L'arribada del 2019 ens referma encara més la bona tasca que portem a terme ajudant els alumnes a descobrir-se a ells mateixos i als companys. Ajudem a créixer persones que estimen i s'estimen. @EscolesFEDAC #TUtopia #fedacsaltcreixement #persones

9:42 · 02 gen. 19 · Twitter Web Client

Libreria Claret
@LibreriaClaret

Bon dia! 📱 Ara la [#Missadecadadia](#) està disponible com a app per a mòbil i tauleta digital. Podeu obtenir l'app de franc a l'App Store o a la Play Store. Si voleu més informació 📩 [missadecadadia.cat](#)

10:00 · 02 gen. 19 · Hootsuite Inc.

Montserrat
@montserratinfo

Bon dia des de [#Montserrat!](#)

12:29 · 02 gen. 19 · Twitter Web Client

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Primer l'amor, després el temple.

12:25 · 03 gen. 19 · Twitter Web Client

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

Campanya solidària per l'educació i benestar emocional d'infants en risc d'exclusió social. Ajuda'ns a fer possible la igualtat d'oportunitats. La teva solidaritat els farà somriure! [#ajudalsacreixer](#) 🙏🙏 Col·labora a [peretarres.org/donatus](#)

Papa Francesc
@PapaFrancesc

🙏. @Pontifex: "Que Maria, Mare de Déu, ens custodii i ens acompanyi en aquest any nou i ens porti la pau del seu Fill als nostres cors i al món"

10:18 · 02 gen. 19 · Twitter for iPhone

Justícia i Pau
@JusticialPau

A la trobada de [@jpeurope](#) a Bcn, vam poder escoltar al professor [@JeanLehners](#), president de JiP Luxemburg i titular de la Càtedra [@UNESCO](#) de DH. Aquí la seva intervenció "Valors Cristianis i DH: mite o realitat en temps difícils": [bit.ly/2F32eu0](#)

10:50 · 03 gen. 19 · Twitter Web Client

Maristes Catalunya
@MaristesCat

I el somni continua... Celebrem els 202 anys de la fundació de l'Institut marista. 202 anys educant, estimant!

9:47 · 02 gen. 19 · Twitter for iPhone

Resum en paper de la setmana. Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat
Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió.

Director: Jordi Llisterra i Boix.

Junta directiva: Eduard Ibañez, Carles Armengol, Manel Manonelles.

Redacció: Joan B. Galí, Laura Mor Iriarte i Glòria Barrete Vélez.

Consell de Redacció: Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Alba Sabaté.

Adreça: Carrer dels Lledó 11, 08002 de Barcelona.

Telèfon: 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES
